

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5CoCsp/15/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4320203859
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oliver Kolenčík
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4320203859.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Olivera Kolenčíka a sudcov JUDr. Vladimíra Pribulu a JUDr. Borisa Minksa, v spore žalobkyne: E., nar. XX.X.XXXX, XXX XX H. T., Q. XXX/X, zastúpená: Sidor a partneri, s. r. o., 920 01 Hlohovec, Železničná 4/A, IČO: 52 635 970, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., 824 96 Bratislava - Staré Mesto, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom 811 04 Bratislava, Kubániho 16, o zaplatenie 300,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 20. októbra 2021, č. k. 8Csp/56/2020-189, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. **p o t v r d z u j e.**

Vo výroku III. o náhrade trov konania napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **m e n í** tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

Žalobkyni voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Levice (ako súd prvej inštancie podľa § 12 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) napadnutým rozsudkom zo dňa zo dňa 20. októbra 2021, č. k. 8Csp/56/2020-189 rozhodol tak, že: I. Žalovaný je povinný uhradiť žalobkyni titulom primeraného finančného zadostučinenia sumu 150,00 Eur v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. II. Vo zvyšku žalobu zamieta. III. Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, avšak len z priznanej sumy. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil podľa ustanovení § 52 ods. 1, 3, 4 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z..

3. Prvoinštančný súd konštatoval, že Okresnému súdu Levice (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) bola dňa 09.07.2020 doručená žaloba žalobkyne, ktorou sa domáhala od žalovaného zaplatenia sumy 300,00 Eur titulom primeraného finančného zadostučinenia ako aj si uplatnila nárok na náhradu trov konania. Žalobkyňa v žalobe uviedla, že uzatvorila dňa 03.11.2014 so žalovaným zmluvu o Revolvingovom úvere č. 85000888836, na základe ktorej sa zaviazala úver vo výške 1.500,00 eura splácať v 42 mesačných splátkach po 81,99 Eur pri dojednanej ročnej úrokovej sadzbe 18,08% a RPMN 26,07 5. Celková čiastka, ktorá mala byť žalovanej spoločnosti vrátená bola 2.142,06 eura. Žalobkyňa sa domáhala ochrany svojich práv na okresnom súde, ktoré konanie sa viedlo pod sp. zn. 12Csp/80/2016. O nároku žalobkyne bolo rozhodnuté tak, že žalovaný bol zaviazaný na sumu 722,32 Eur spolu s úrokom z omeškania vo

výške 5% ročne z tejto sumy od 21.07.2016 do zaplata. Druhým výrokom súd žalobu zamietol a tretím výrokom súd rozhodol o trovách konania, nárok na ktorých náhradu nepriznal žiadnej strane. Uznesením Krajského súdu Nitra zo dňa 30.04.2020 pod sp. zn. 7Co/107/2019 bol zrušený výrok II. rozsudku a výrok III. bol zmenený tak, že žalobca má nárok na náhradu trov celého konania v rozsahu 100 5. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 17.04.2019. Žalobkyňa poukázala aj na to, že v rámci súdneho prieskumu zmluvy o spotrebiteľskom úvere súd zistil najmä nasledovné nedostatky zmluvy a to: v zmluve sa nenachádzal údaj o termíne konečnej splatnosti úveru; RPMN je uvedená nesprávne, pričom výpočtom súd zistil, že táto predstavuje až 72,70 5, resp. 87,20 5 po zohľadnení poplatku; ďalej žalobkyni bola vyplatená ako úver iba suma 1.350,00 Eur, pričom žalovaný pri výpočte RPMN vychádzal zo sumy 1.500,00 Eur; zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Pretože pôvodné zmluvné dojednania boli jednostranným úkonom žalovaného zmenené ako aj predložením, dohody o poskytovaní služieb žalovaný obchádzal zákonné ustanovenie o spotrebiteľských zmluvách a obchádzal ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. Na základe týchto nedostatkov bolo právoplatne rozhodnuté, že úver je bezúročný a bez poplatkov, čo znamenalo, že spotrebiteľ bol povinný veriteľovi vrátiť len istinu úveru a platby prevyšujúce istinu úveru tak predstavovali bezdôvodné obohatenia, ktoré bol žalovaný povinný žalobkyni vydať. Žalobkyňa ďalej poukázala na príslušné ustanovenia zákona č. 250/2007 Z. z., na základe ktorého má nárok na primerané finančné zadosťučinenie, ktoré môže žiadať od toho. Kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovené týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Ďalej uviedla aj, že na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie postačí, ak veriteľ poruší práva spotrebiteľa, resp. povinnosti veriteľovi uložené právnou úpravou a spotrebiteľ tieto porušenia úspešne uplatní na súde. Medzi porušením povinnosti a úspešným uplatnením práva musí existovať kauzálny nexus. Spotrebiteľ nemusí utrpieť skutočnú škodu, postačí, ak mu takáto škoda hrozí. Žalobkyňa poukázala na rôzne rozhodnutia súdov Slovenskej republiky v zmysle ktorých bol vyslovený obdobný právny názor ako prezentuje žalobkyňa v tejto žalobe.

4. Čo sa týka samotného primeraného finančného zadosťučinenia, tak toto žalobkyňa ustálila sumou 300,00 Eur s tým, že výška takto vyčísleného primeraného zadosťučinenia by mohla vychádzať z ujmy hroziacej žalobkyni v súvislosti s nezákonnou odplatom úveru, ktorú žalovaný od nej požadoval, hoci na ňu nemal nárok, čo bolo súdom aj právoplatne potvrdené, teda bez zásahu súdu by žalovaný zasiahol do majetkových práv žalobkyne v rozsahu rovnajúcom sa odplatu za úver. Poukázala na to, že odplata za poskytnutie úveru formálne predstavovala 642,06 Eur, skutočná odplata po zohľadnení všetkých poplatkov však predstavovala až sumu 2.093,58 Eur (výška splátky x počet splátok skutočne poskytnutá istina vo výške 1.350,00 Eur). Podľa žalobkyne preto práve v tejto výške boli ohrozené jej majetkové práva. Žalobkyňa preto považuje výšku primeraného finančného zadosťučinenia v sume 300,00 Eur za primeranú na to, aby pre spotrebiteľa predstavovala dostatočnú náhradu za diskomfort z dôvodu, že spotrebiteľ bol nútený domáhať sa ochrany práv na súde, aby tak ďalej neznižoval svoj majetok na úkor žalovaného, ktorý postupoval v rozpore so zákonom a zároveň táto výška finančného zadosťučinenia bude v dostatočnej miere plniť aj odradzovaciú funkciu pre prípadné budúce porušenie práv zo strany žalovaného. Poukázala aj na to, že ďalšími kritériami pre posúdenie výšky primeraného zadosťučinenia sú intenzita zásahu do práv spotrebiteľa, výška nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžka trvania závadného stavu a objektívna spôsobilosť tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom, spoločenskom živote žalobcu. Vzhľadom k uvedenému sa preto domáhala nároku v sume 300,00 Eur spolu s trovami konania.

5. Žalovaný sa k žalobe vyjadril svojim podaním, ktoré bolo doručené súdu dňa 17.08.2020 (č. I. 43-45) a v ktorom popiera splnenie zákonných podmienok vyplývajúcich z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007, na ktoré sa žalobkyňa odvoláva. Žalovaný uvádza, že z formulácie zákonného ustanovenia vyplýva, že zákon v prvom rade vyžaduje postup podľa prvej vety - domáhanie sa ochrany svojho práva. Za predpokladu úspešného uplatnenia porušenia práva môže prichádzať do úvahy vznik nároku na finančné zadosťučinenie. Ako však uvádza v rozsudku sp. zn. 14Co/912012 Krajský súd v Prešove s ohľadom na jeho neurčitú hypotézu a v záujme eliminácie jeho možného zneužitia je nevyhnutné sledovať jeho účel, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán, pričom posudzovanie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je vecou individuálnych skutkových zistení. Žalovaný má za to, že z podanej žaloby nevyplýva ani preukázanie podmienok podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., keďže žalobkyňa ani neoznačila, ani nekonkretizovala porušenie ktorého práva alebo povinnosti jej zakladá nárok, ktorý si uplatňuje podanou žalobou. Ďalej uviedol, že ak by zákonodarca priznal spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie za akékoľvek úspešné uplatnenie práva,

potom by zakotvil priamo do zákona za porušenie a neviazal by ho na to, či sa spotrebiteľ úspešne účelne domáhal jeho ochrany na súde. Ďalej uviedol, že účelom uvedeného ustanovenia bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké jeho spotrebiteľské práva najmä v reklamačnom konaní primerané zadosťučinenie za to, že tieto svoje práva musel spotrebiteľ následne účelne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní. Žalovaný má za to, že z podanej žaloby nevyplývajú žiadne skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali nutnosť priznania finančného zadosťučinenia ako spôsobu zavŕšenia ochrany spotrebiteľa. Jeho vznik nie je automatický, naopak, vznik tohto nároku treba chápať ako prostriedok završujúci ochranu spotrebiteľa za situácie, kedy to okolnosti vyžadujú. Žalovaný ďalej poukázal aj na to, že z podanej žaloby nevyplýva ani označenie práva spotrebiteľa, ktoré malo byť porušené a vo vzťahu ku ktorému porušeniu sa finančné zadosťučinenie uplatňuje. Ďalej uviedol, že okrem tejto žaloby žalobkyňa podala aj ďalšie, ktoré sú vedené na okresnom súde a sú vedené pod sp. zn. 13Csp/26/2020 a 13Csp/49/2020. Žalovaný mal za to, že žalobkyni nebránila žiadna prekážka uplatňovať požiadavku na primerané finančné zadosťučinenie v jednej žalobe, a teda aj s odkazom na rozhodnutie 12Csp/80/2016, na ktoré sa v tomto konaní odvoláva. To, že žalobkyňa podala viacero žalôb, žalovaný považuje za konanie účelové, odporujúce účelu právnej normy princípu hospodárnosti a dobrým mravom. Uviedol ďalej, že začatím separátnych konaní tak žalobkyňa neumožnila posúdiť ňou tvrdený nárok komplexne. Ale vždy len na základe parciálnych skutočností a skutkových okolností. Poukázal aj na to, že žalobkyňa takýmto spôsobom zneužíva ustanovenia § 3 ods. 5 uvedeného zákona. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/91/2012, podľa ktorého neexistuje žiadny oprávnený zákonný a ani logický dôvod, aby žalobca za účelom získania finančného zadosťučinenia účelovo podával niekoľko žalôb, ak tak mohol preukázateľne spraviť jednou. Ak vo verejnom práve platí princíp, že zbíhajúce sa delikty sú postihnuté len sankciou určenou pre najväčší z nich, potom pri aplikácii § 3 ods. uvedeného zákona, ktoré má rovnako verejnoprávny charakter, nie je možné postupovať inak. Ďalej uviedol, že ak si žalobkyňa neuplatnila nárok na zadosťučinenie s odkazom na rozhodnutie 8 Csp/62/2016 už v skôr začatom konaní, potom jej postup znamená, že žiadny nárok sama nepovažovala za dôvodný, existujúci a opodstatnený na to, aby ho uplatňovala v samostatnom konaní. V súvislosti s tvrdeniami žalobkyne žalovaná popierala osobitne aj tvrdenia o „odradzovacej“ povahe uvedeného nároku. Účelovosť žalovaný vidí aj v tom, že obsah splnomocnenia je formulovaný všeobecne práve preto, aby sa uplatnilo vo viacerých konaniach. Žalovaný má za to, že takýto spôsob je vecne neobhájiteľný a dôvodne je ho možné považovať za zneužitie práva a to aj z dôvodu, že podanie týchto troch žalôb bolo v ten istý deň.

6. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu (č. 1. 62-68), kde vyslovila nesúhlas so skutkovými a právnymi závermi žalovaného. Žalovaný porušil povinnosť podľa ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z. z., nakoľko použil neprijateľné podmienky v spotrebiteľskej zmluve. Žalovaný taktiež obchádzal zákon č. 129/2010 Z. z., čím porušil ustanovenie § 9 ods. 7 uvedeného zákona. O porušení týchto povinností bolo právoplatne rozhodnuté, pričom tento rozsudok je záväzný pre strany sporu. V žalobe bolo zrozumiteľne uvedené, ktoré práva a povinnosti boli porušené - išlo o ustanovenie § 9 ods. 2 a ods. 7 zákona č. 129/2010 Z. z. ako aj ustanovenie § 4 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z. z., podľa ktorých ustanovení má veriteľ povinnosť riadne a pravdivo informovať spotrebiteľa o podmienkach úveru v písomnej forme, zákaz predkladať zmluvy, ktorých účelom je obchádzanie zákona a zákaz používania neprijateľných podmienok. Poukázala na to, že ďalšími kritériami pre posúdenie výšky primeraného zadosťučinenia sú: intenzita zásahu do práv spotrebiteľa, výška nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžka trvania závadného stavu a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom, spoločenskom živote žalobcu. Podľa žalobkyne výška nedôvodne požadovanej sumy zo strany veriteľa (t. j. odplata za úver), a rozhodovacej praxe súdov. Podľa priloženého plnomocnenstva je právny zástupca oprávnený zastupovať žalobkyňu v celom rozsahu vo všetkých veciach týkajúcich sa zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500088836 zo dňa 03.11.2014. Udelené generálne plnomocnenstvo sa teda týka každej veci súvisiacou s predmetnou zmluvou, pričom pod pojmom „vec“ je nutné rozumieť každý nárok žalobkyne (neprijateľné podmienky, bezdôvodné obohatenie a pod.) alebo konanie, v ktorom žalobkyňa bude vystupovať na jednej z procesných strán (a toto konanie sa bude týkať predmetnej zmluvy).

7. Žalovaný uviedol, že predpoklad formulovaný v zákone: „úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi“ vyžaduje logicky rozhodnutie vo výroku súdu, v ktorom sa uvedené konštatuje.

8. Po vykonanom dokazovaní prvoinštančný súd zistil, že žalovaný ako veriteľ uzatvoril so žalobkyňou ako dlžníkom písomnú zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500088836 dňa 03.11.2014, ktorá skutočnosť sporná nebola. Ďalej nebolo sporné, že táto zmluva bola podrobená súdnej kontrole a to z dôvodu, že žalobkyňa sa v konaní vedenom na okresnom súde pod spisovou značkou 12Csp/80/2016 157 domáhala pôvodne určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti a následnou zmenou žaloby žiadala rozhodnúť o vydaní bezdôvodného obohatenia v sume 722,32 eura. O nároku žalobkyne bolo rozhodnuté tak, ako je to uvedené v odseku 2.2. a 2.3. tohto rozsudku. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že súd pripustil zmenu žaloby tak, že uvádzal nový petít žalobného návrhu a nie jeho rozšírenia o ďalší výrok. Od právoplatnosti uznesenia o zmene žaloby potom žaloba znela na plnenie povinnosti a nejednalo sa o určovací žalobu, z ktorého dôvodu druhý výrok rozhodnutia odvolací súd zrušil, pretože súd rozhodol nad rámec petítu, ako aj zmenil tretí výrok rozsudku o trovách konania.

9. Prvoinštančný súd poukázal na obsah (body 20 a 21) rozsudku č. k. 12Csp/80/2016 -157 zo dňa 08.11.2018. Z jeho obsahu poukázal aj na závery súdu, podľa ktorých z oznámení veriteľa sa až v tomto oznámení nachádza údaj o začiatku splatnosti úveru ako aj dátum konečnej splatnosti úveru, ktorý údaj sa v zmluve o revolvingovom úvere nenachádza. Nesprávne je uvádzaná hodnota RPMN tak v zmluve o schválení revolvingového úveru, ako aj v oznámení veriteľa, táto je vykazovaná vo výške 26,07 % , pričom výpočtom bola zistená hodnota 72,70 % a v prípade, že by bolo potrebné zohľadniť aj sumu 150 eur za poplatok za poskytnutý úver, činí tak RPMN hodnotu 87,20 %. Od začiatku bola známa výška odplaty za poskytnutie úveru 150 eur, a preto táto mala byť premietnutá pri vyčíslení RPMN. Odplata za službu vo výške 1.500 eur bola ihneď odpočítaná z úveru a žalobkyni bola vyplatená len suma 1.350 eur, avšak samotný veriteľ pri výpočte RPMN vychádzal zo sumy úveru 1.500 eur. Súd má za to, že Zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, keďže pôvodné zmluvné dojednania boli jednostranným úkonom žalobcu zmenené, údaje uvedené v oznámení sú odlišné, resp. doplnené s údajmi uvedenými v Zmluve o revolvingovom úvere, nesprávne je vyčíslená aj hodnota RPMN. S poukazom na ustanovenie § 9 ods. 7 zákona č. 129/2010 Z. z. je totiž vylúčené predkladať spotrebiteľovi návrhy zmluvy, ktorých účelom je obchádzanie ustanovení tohto zákona. V skutočnosti je dojednanie súčasťou Zmluvy o úvere, je to zmluvná podmienka, ktorá navyšuje celkové náklady dlžníka za poskytnutý úver. Samotný spotrebiteľ sa z týchto odlišných údajov uvádzaných v listinách vôbec nemohol teda dozvedieť, aké skutočné náklady mu tak vzniknú čerpaním úveru, nie je ani zrejmé, z čoho vychádzal veriteľ pri výpočte RPMN a ktoré náklady, poplatky, istinu a v akej výške zarátal. Podstatnou skutočnosťou je aj to, že údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov úveru je vyčíslený nesprávne a to v neprospech žalobcu. Súd zároveň vyhodnocuje, že oznámenie veriteľa o schválení úveru treba považovať za neplatný právny úkon a to podľa § 39 Občianskeho zákonníka, keďže nebol urobený v súlade so zákonom a nebol dodržaný zákonný podpis, ktorý sa vyžaduje pri uzatváraní zmluvy. Je zrejmé, že veriteľ sa takto snažil získať od dlžníka plnenie vysoko prevyšujúce finančnú čiastku, ktorú mu na základe zmluvy aj reálne poskytol. Zmluva o poskytnutí revolvingového úveru a konečné schválenie úveru obsahujú odlišné dojednania a takto samotný veriteľ dosiahol skresľovanie skutočnej sumy nákladov, úrokov, poplatkov, ktoré spotrebiteľ veriteľovi nakoniec aj zaplatí a tieto údaje tak boli pre samotného spotrebiteľa nejasné a zavádzajúce. Po preskúmaní tejto Úverovej zmluvy súd vyvodil záver, že samotný veriteľ tak požadoval od dlžníka úroky poplatky a náklady skryto, zakomponované do nejasných, nezrozumiteľných údajov uvádzaných v zmluve, čo je nekalou obchodnou praktikou zavádzajúcou samotného spotrebiteľa. Samotná žalobkyňa zaplatila žalovanému z reálne poskytnutého úveru 1.350 eur, ktorú skutočnosť aj žalobkyňa preukázala, sumu 2.072,32 eura. Nakoľko súd vyhodnotil, že Zmluva je bezúročná a bez poplatkov, zaviazal tak žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 722,32 eura, ktorá predstavuje sumu, ktorú žalovaný prijal bez právneho dôvodu a v tejto výške sa na úkor žalobkyni bezdôvodne obohatil, keďže vyhodnotiac, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, mala žalobkyňa zaplatiť len sumu 1.350 eur, ktorá jej bola reálne formou úveru poskytnutá“. Z pripojeného spisu spisovej značky 12Csp/80/2016 vyplýva, že žalovaný vo veci nepodal odvolanie, odvolanie bolo podané len zo strany žalobkyne a to v časti výroku 2 a 3. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 22.06.2020.

10. Prvoinštančný súd uviedol, že zákonným predpokladom pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je, že spotrebiteľ v predchádzajúcom spore úspešne uplatní na súde konkrétne porušenie jeho práva alebo povinnosti dodávateľa voči nemu. Úspešným uplatnením sa rozumie aktívne konanie spotrebiteľa v konaní, v ktorom argumentuje v predchádzajúcom spore príslušným porušením jeho práva alebo povinnosti. Súd má preukázané, že žalobkyňa takéto konanie vyvolala, pretože žalovaný nereagoval na predsporovú výzvu. Konanie bolo vedené okresným súdom pod spisovou značkou 12Csp/80/2016.

11. Prvoinštančný súd ďalej uviedol, že z rozhodovacej praxe súdov vyplýva, že pokiaľ bol spotrebiteľ v predchádzajúcom spore úspešný pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa, základ nároku je daný (viď napr. uznesenie Krajského súdu Prešov č. 9Co/50/2018 zo dňa 26.06.2018 alebo 17CO/17/2018 zo dňa 10.04.2018). Porušenie práva alebo povinnosti vo vzťahu k spotrebiteľovi nemusí byť konštatované vo výroku (tak ako to tvrdí žalovaný), pretože toto nevyplýva zo znenia ustanovenia § 3 ods. 5 tretia veta zákona o ochrane spotrebiteľa. Podľa názoru súdu sa potom nemusí výslovne jednať ani o žalobu o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti, alebo o určenie neprijateľných zmluvných podmienok, pretože aj žaloba na plnenie (či už podaná zo strany dodávateľa pri porušení zmluvných podmienok spotrebiteľom, alebo podaná zo strany spotrebiteľa, kde sa spotrebiteľ domáha vydania bezdôvodného obohatenia), zahŕňa v sebe povinnosť súdu ex offa sa zaoberať aj tým, či nenastala zákonná fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti, ktorú skutočnosť v konečnom dôsledku súd aj v predchádzajúcom konaní posudzoval. Súd sa preto nestotožnil s názorom žalovaného, že len výrok, z ktorého vyplýva samotné porušenie povinnosti dodávateľa by bol takým rozhodnutím, ktorým by bola splnená zákonná podmienka vyplývajúca z § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa.

12. Pokiaľ išlo o výšku nároku, prvoinštančný súd konštatoval, že v citovanom rozhodnutí súd konštatoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť pre absenciu podstatných náležitostí § 9 ods. 2 písm. f/ a k/, t. j. dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti, ročnú percentuálnu mieru nákladov ako aj celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, a tiež pre nesprávnu ročnú percentuálnu mieru nákladov v neprospech spotrebiteľa. Žalobkyňou namietaná nesprávnosť RPMN teda bola konštatovaná aj súdom, ako aj bola konštatovaná tiež absencia doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Tu súd ale poukazuje na to, že neuvedenie termínu konečnej splatnosti úveru, pokiaľ v zmluve bolo jednoznačne uvedených 42 splátok s tým, že termín konečnej splatnosti úveru bol ale uvedený v oznámení o schválení úveru dlžníka (05.05.2018), ktoré oznámenie sice nebolo súčasťou zmluvy, avšak pre posúdenie tohto nároku je podstatné, že o tomto údaji žalobkyňa mala vedomosť, súd preto toto porušenie nepovažoval za také porušenie povinnosti žalovaného, ktoré by malo byť sankcionované priznaním nároku na primerané finančné zadosťučinenie, pretože súd musí prihliadnuť aj na dôsledky plynúce z absencie povinných náležitostí v zmluve, ktoré spôsobili zákonný následok bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru vo vzťahu k vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Ako je uvedené vyššie, absentujúci údaj o termíne konečnej splatnosti takýto následok nespôsobuje práve z dôvodu, že tento údaj v konečnom dôsledku bol žalobkyňou známy. Za porušenie povinnosti dodávateľa s následkom aj nároku na primerané finančné zadosťučinenie ale súd považoval neuvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN, ktoré v tomto prípade neboli uvedené už ani v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ako aj uvedenie RPMN v neprospech spotrebiteľa, z ktorých za závažnejšie súd považuje práve uvedenie RPMN v neprospech spotrebiteľa, pretože práve tento údaj mohol u spotrebiteľa vyvolať dojem, že by mal platiť nižšiu sumu, ako tomu v skutočnosti bolo. Ostatné žalobkyňou namietané porušenia v rozhodnutí 12Csp/80/2016 súd už nekonštatoval (len okrajovo súd poukazuje na to, že vo veci neuvedenia výšky splátok istiny, úrokov a poplatkov je už rozhodovacia prax ustálená, že tieto náležitosti zmluva obsahovať nemusí). Súd poukazuje na to, že v tomto konaní súd musí striktné vychádzať z konštatovaných porušení v predchádzajúcom rozsudku s tým, že súd posudzuje už len ich dôsledky pre žalobkyňu. Ďalej súd konštatuje aj neprijateľnú podmienku v predkladaní spotrebiteľovi návrhy zmluvy, ktorých účelom je obchádzanie ustanovení zákona, čo však ale žalobkyňa nenamietala, a teda posúdenie tejto neprijateľnej zmluvnej podmienky bez toho, aby žalobkyňa na ňu poukázala v predchádzajúcom spore, nemôže predstavovať splnenie zákonnej podmienky pre priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Keďže v tejto časti nešlo o úspešné uplatnenie tohto nároku žalobkyňou. Podľa názoru súdu preto nie je potrebné na túto neprijateľnú podmienku ani prihliadať, ako ani nie je potrebné prihliadať ani na všeobecnú argumentáciu žalobkyne o ďalších (bližšie nekonkretizovaných) nedostatkoch zmluvy, ako aj o neplatnosti revolvingového úveru a dohody o poskytovaní služieb, ktorá neplatnosť nebola tiež súdom konštatovaná. Ďalej súd prihliadol aj na správanie strán sporu, z ktorého je zrejmé, že žalobkyňa si plnila svoje povinnosti v zmysle zmluvných podmienok a žalovanému uhradila sumu nad rámec jej poskytnutého plnenia, z ktorého dôvodu s prihliadnutím na bezúročnosť a bezpoplatkovosť jej vnikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Naopak žalovaný, aj napriek predžalobnej výzve nepristúpil k dobrovoľní preukázateľnému porušeniu zákonných ustanovení.

13. Vzhľadom k vyššie uvedenému, s prihliadnutím aj na to, že určitou satisfakciou je aj predchádzajúci rozsudok, ktorým bol žalovaný zaviazaný na vydanie bezdôvodného obohatenia, súd je toho názoru, že suma 150,00 Eur je dostatočnou satisfakciou pre žalobkyňu a sankciou pre žalovaného. Súd prihliadol

predovšetkým na závažné porušenie zmluvy v otázke uvedenia RPMN v neprospech spotrebiteľa a nedostatočných údajov pre spotrebiteľa v súvislosti s výpočtom RPMN, na čo poukazoval aj súd v predchádzajúcom konaní, ako aj správanie sa žalovaného, ktorý nepristúpil k dobrovoľnému plneniu a aj k správaniu žalobkyne, ktorá vykonávala plnenia aj nad rámec jej zákonnej povinnosti, keďže zmluva je bezúročná a bezpoplatková. Súd preto žalovaného zaviazal na plnenie práve v sume 150,00 Eur a v súlade s citovaným ustanovením bol žalovaný zaviazaný na plnenie v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšku - v sume 150,00 Eur, súd žalobu zamietol ako nedôvodnú. Nezodpovedajúcu porušeniam v zmluve, ich intenzite a dopadu na žalobkyňu.

14. Okrajovo súd prvej inštancie uviedol, že podanie samostatných žalôb na primerané finančné zadostučinenie nemožno považovať za zneužitie práva a to práve z dôvodu, že žalobkyňa daný nárok odvodzuje vždy od inej zmluvy, ktoré konkrétne porušenia sú konštatované vždy v inom rozsudku. Súd sa zaoberal aj predloženým splnomocnením, ktoré je podľa názoru súdu dostatočne špecifikované na to, aby bolo možné prijať záver, že žalobkyňa je zastúpená právnym zástupcom aj v tomto konaní, že žaloba potom bola podaná oprávnenou osobou.

15. O nároku na náhradu trov konania prvoinštančný súd rozhodol tak, že výška prisúdeného nároku závisela od úvahy súdu, a preto platí zásada, že žalobkyňa bola v konaní úspešná. Súd prvej inštancie preto žalobkyňu aj priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, avšak len z prisúdenej sumy. Súd tak rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, keďže nezistil žiadny dôvod pre rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania za použitia § 257 CSP. O výške náhrady trov konania súd rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

16. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie voči výrokom I. a III. žalovaný poukazujúc na to, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný. Žalovaný nevedel posúdiť ako prvoinštančný súd dospel k sume 150 EUR, ktorú priznal ako primerané finančné zadostučinenie. Poukázal na § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Poukázal taktiež na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spisovej značky 5Obdo 14/2020 z 23.06.2020, ktoré poukazuje na to, že civilný sporový poriadok neobsahuje priamu úpravu možnosti súdu určiť pri rozhodovaní vo veci samej výšku žalovaného nároku úvahou, odhadom súdu, pričom úprava v paragrafe 264 ods. 1 a 2 civilného sporového poriadku sa týka výlučne výpočtu súdneho poplatku. Poukázal na nastolenie rovnováhy ako účelu primeraného finančného zadostučinenia, a nie vytvorenie neoprávneného obohatenia. Žalobca podal súbežne aj inú ďalšiu žalobu o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia, konanie o nej je vedené na Okresnom súde Levice pod spisovou značkou 8Csp/62/2020. Podanie viacerých žalôb v ten istý deň sa javí ako príklad zneužitia práva a s tým spojené nedôvodné trovy právneho zastúpenia. Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť.

17. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného vyjadrila tak, že žalobca si v inom súdnom konaní úspešne uplatnil právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadostučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa po získaní plnení vyplývajúcich z bezdôvodného obohatenia. Zároveň sa má uvedená satisfakcia brať ako odmena spotrebiteľa za to, že sa dostal do sporu so silnejším subjektom. Žalovaný porušil svoju povinnosť informovať spotrebiteľa úplne a pravdivo o podstatných náležitostiach úveru. Porušenie práva žalobkyne nielenže bolo spôsobilé privodiť ujmu, ale takúto ujmu aj privodilo, keď spotrebiteľ (žalobkyňa) nad rámec svojich povinností uhradil žalovanému sumu 722,32 eura. Žalobkyňa musela vyhľadať právne poradenstvo, iniciovať spor proti žalovanému, čo určitým spôsobom zasahuje do bežného života spotrebiteľa a je spôsobilé privodiť ujmu v súkromnom živote vo forme strachu, nepríjemných pocitov. Žalovaný poukázal na bod 16 až 19 napadnutého rozhodnutia, v ktorom súd primeranosť výšky priznaného finančného zadostučinenia odôvodnil. Súd sa vysporiadal s námietkou žalovaného súvisiacou s podávaním samostatných žalôb na primerané finančné zadostučinenie. Je výlučne právom žalobkyne, akým spôsobom, či jedným alebo viacerými samostatnými podaniami, uplatní svoje práva. Ide o samostatné právne vzťahy. Navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť.

18. Krajský súd v Nitre, ako odvolací súd (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho

pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario, keď v zmysle § 219 ods. 3 za použitia § 378 ods. 1 CSP oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke krajského súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením), a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku I. bolo potrebné podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdiť a výrok o náhrade trov konania III. podľa § 388 CSP zmeniť tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Výrok č. II. nebol dotknutý odvolaním.

19. Odvolací súd konštatuje, že odvolaním žalovaného boli napadnuté výroky I. a III.

20. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

21. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

22. Odvolací súd konštatuje, že pokiaľ ide o rozhodnutie prvoinštančného súdu vo veci samej, odôvodnenie napadnutého rozsudku zodpovedá preskúmateľnému a presvedčivému odôvodneniu rozsudku, tak ako to vyžaduje zákon konkretizujúco v § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Prvoinštančný súd sa správne vysporiadal s rozhodujúcimi skutočnosťami a taktiež správne vec právne posúdil. Pretože odvolací súd sa s rozsudkom vo veci samej stotožňuje ako aj s odôvodnením prvoinštančného súdu, odkazuje na jeho odôvodnenie.

23. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku vo veci samej odvolací súd poukazuje na spotrebiteľskú právnu úpravu a ochranu, ktorá čiastočne zasahuje a reguluje vzťahy so slabšou stranou, spotrebiteľom. V tomto prípade sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému priznania procesného nároku, ktorý pramenil z § 3 ods. 5 zákona číslo 250/2007 Z. z. Tento nárok bol uplatnený samostatne po tom čo skorším rozsudkom v inej veci vedenej pod spisovou značkou 12Csp/80/2016 bolo právoplatne rozhodnuté o povinnosti zaplatiť žalovanou žalobkyni sumu 722,32 eura spolu s príslušenstvom. Hoci odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že častejším uplatnením procesného nároku v podobe primeraného finančného zadostučinenia sa domáhajúci sa spotrebiteľa domáhajú tohto procesného nároku v súvislosti a spolu so žalobou, ktorá sa týka ich iného nároku, prameniaceho najčastejšie z dôvodu existencie stavu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, alebo neplatnosti zmluvy a podobne, nemožno vylúčiť ani samostatné žalovanie primeraného finančného zadostučinenia. Nebolo potrebné sa domáhať zvláštnej žaloby na určenie porušenia práva spotrebiteľa. Nemožno konštatovať, že bez ďalšieho uplatnenie práva spôsobom, že najskôr sa samostatne uplatní podstata nároku (napr. na bezdôvodné obohatenie a pod.) a potom zvlášť v samostatnom konaní primerané finančné zadostučinenie je v rozpore s pravidlami, ktoré sa týkajú civilného procesu. Možno tiež konštatovať, že taký postup je naplnením ústavne garantovaného práva na súdnu ochranu. Inou otázkou ale je, či takto uplatnené samostatné a „drobené“ procesné nároky (hoci sú relatívne samostatné) nesledujú aj iný cieľ, ktorý by bol v rozpore so záujmami účelnosti a či takéto konanie poškodzuje druhú stranu. Skúmanie tejto otázky nesúvisí s otázkou, „či boli“, procesné nároky uvedené vyššie a procesný nárok na primerané finančné zadostučinenie uplatnené v jednom konaní, ale súvisí s otázkou, „či mohli byť“ uplatnené spolu v jednom konaní.

24. Podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z., proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

25. Pokiaľ ide o otázku procesného nároku v podobe primeraného finančného zadostučinenia odvolací súd konštatuje, že v tomto prípade už možno hovoriť o tom, že žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie svojho práva od žalovaného. Uvedená skutočnosť vyplýva z rozsudku prvoinštančného súdu, vo

veci spisovej značky 12Csp /80/2016, ktorou sa žalobkyňa ako spotrebiteľka úspešne domohla voči žalovanému peňažného plnenia, ktorá vec je právoplatná.

26. Odvolací súd poukazuje na Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej Republiky II. ÚS 97/2021, ktorým odmietol sťažnosť sťažovateľky voči rozsudkom Krajského súdu v Prešove spisovej značky 19CoCsp/8/2020 z 27. augusta 2020 a sp. zn. 15CoCsp/15/2020 z 10. septembra 2020, ktoré rovnako poukazovali na logickosť a spravodlivosť priznania primeraného finančného zadosťučinenia s konštatovaním, že ustálenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je realizované na základe úvahy súdu a tiež, že priznaná suma má zodpovedať svojmu účelu, teda poskytnutiu satisfakcie spotrebiteľovi a mal by odradiť dodávateľa od ďalšieho prípadného porušovania práv spotrebiteľov.

27. Vo vzťahu k podmienkam nárokovateľnosti nároku na primerané finančné zadosťučinenie boli v tomto prípade splnené podmienky tak ako ich uviedol prvoinštančný súd vo svojom napadnutom rozhodnutí, pričom odvolací súd na ne odkazuje. Čo sa týka určenia výšky, podľa názoru odvolacieho súdu prvoinštančný súd presvedčivo a dostatočne vysvetlil úvahy, ktoré ho viedli k záveru o potrebe priznať žalobkyni nárok voči žalovanému vo výške 150 eur ako dôsledok porušenia povinností veriteľa voči spotrebiteľovi. Uvedené správne úvahy prvoinštančného súdu sa nachádzajú v bodoch 13 až 19 napadnutého rozsudku, na ktoré odvolací súd odkazuje.

28. Pokiaľ išlo o otázku hospodárnosti vedenia viacerých konaní žalobkyňou voči žalovanému, ktorý bol jedným z dôvodov odvolacích námietok žalovaného, odvolací súd vysvetlil vyššie, prečo uplatnenie viacerých nárokov viacerými žalobami a viacerými konaniami je v súlade s pravidlami civilného procesu. Čiastočne však bolo nutné prihliadnuť na skutočnosť, že hoci žalobkyňa spolu so žalobou na plnenie vo veci spisovej značky 12CSP/80/2016 mohla uplatniť procesný nárok na primerané finančné zadosťučinenie, neurobila tak. Z pohľadu odvolacích dôvodov odvolateľa, ktorý poukazoval na nedôvodné produkovanie trov právneho zastúpenia odvolací súd konštatuje, že v takom prípade je možné na také skutočnosti prihliadnuť pri rozhodovaní o náhrade trov konania.

29. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

30. Vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania odvolací súd výrok III. zmenil podľa § 388 Civilného sporového poriadku tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania, pretože žalobkyňa žiadala v rámci uplatneného procesného nároku sumu 300 eur, pričom jej bolo vyhovené v rozsahu 150 eur, preto odvolací súd podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku pri čiastočnom a rovnakom úspechu a neúspechu žalobkyne rozhodol tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Vyššie uvedené úvahy odvolacieho súdu, ktoré sa týkali množenia sporov, by inak odôvodňovali aspoň čiastočne uvažovať o aplikácii § 257 Civilného sporového poriadku.

31. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol súlade s výsledkom odvolacieho konania vo veci samej, pričom v odvolacom konaní neúspešného žalovaného zaviazal nahradiť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

32. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP a § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).